

sonlige Mening — jeg vil aldeles ikke tillægge noget andet Medlem, eller gjøre Paagstand paa at noget andet Medlem bør have den samme Mening — at det vilde være aldeles usømmeligt, jeg vilde finde det aldeles upasseligt, jeg kunde aldrig beqvemme mig dertil, jeg vilde skamme mig, naar jeg nogenstunde sagde ja til en Post, der saaledes er sat ind i en Lov, at Kongen ikke skulde have den fulde constitutionelle Frihed til at sige ja eller nei dertil, det kunde jeg ikke, det er mig ganske umuligt. Der er blevet sagt, at man aldrig gjør noget Saadant, at man sætter en Post, som ikke er forlangt, ind i Finantsloven, i det ældste constitutionelle Land, og det er jo en meget god Grund; thi hvorfor gjør man ikke Sligt i det ældste constitutionelle Land i Verden? Fordi man virkelig ikke kan gjøre det uden i Grunden at gaae udenfor det constitutionelle Princip. Man kan sige, at det her kun angaaer et ubetydeligt Tilfælde; men dertil vil jeg svare: hvem garanterer os, at det vil blive derved, at man ikke siden vil gjøre den samme Fordring gjældende i andre Tilfælde. Ingen constitutionel Forsamling, som har gjort Fordring paa en udelukkende Magt for sig, har i Længden kunnet bestaae, det hjælper ikke, at den fra først af kun gjorde Fordring derpaa i ubetydelige Tilfælde. Den kom altid ind paa en Vej, hvorpaa den ikke kunde standse. Det er kun en historisk Sandhed, som jeg udtaler her, og deri vil vistnok en Rigsdagsmand, der er i vor Midte og der er Historiker (Schiern), give mig Ret. Jeg er vis paa, at den paa-ankede Fremgangsmaade i dette Tilfælde ikke vil have betydelige Følger, men det er heller ikke dette Tilfælde, jeg frygter, det er det Farlige ved Principet, jeg frygter for. Lad os see lidt nærmere paa, hvorledes Tingen forholder sig. Der er jo to Magter, hvis Samstemning der skal til, for at Noget kan blive til Lov. I finantsielle Sager begjærer Regjeringen, som executiv Magt, de Udgifter, som ere nødvendige til Regjeringens Førelse. Rigsdagen er den anden Factor, den bevilger naturligviis alene. Rigsdagen kan vel ogsaa fra sin Side gjøre særlige Forlangender, men saa maa den komme med dem særskilt, thi Regjeringen maa

kunne nægte dem; det er saa Regjeringen, der bevilger. Naar der er to Personer, der i Formening have Ret til at udøve Magten over den samme Kasse, saa er det dog ganske rigtigt, at, naar den Ene af dem begjærer noget af Kassen for sig, det da bliver den anden, der ved at give sit Samtykke dertil bliver den ene bevilgende. Naar Rigsdagen begjærer noget for sig af Statskassen, saa maa den anden Statsmagt dertil give sit Samtykke, den maa bevilge det, thi ellers kan Rigsdagen ikke erholde det Forlangte; dette er fuldkommen i sin Orden. Naar dette ikke overholdes, kan Ordenen ikke bestaae, thi naar Rigsdagen fik en saadan Magt, at hvad den saaledes havde sat ind i en Finantslov, nødvendigviis skulde gaae og passere som Lov, saa blev Rigsdagen forsaavidt en absolut Magt i Staten og Regjeringsformen absolut; og alene af den Grund kunne vi ikke gaae ind paa den Fortolkningsmaade, som af Udvalgets Fleertal er opstillet. Naar det skulde være Tilfældet, at Rigsdagen som lovgivende Magt saaledes skulde kunne sætte en Post ind i en finantsiel Lov, saa kunde den jo gjøre, hvad den vilde ogsaa i executiv Henseende. Rigsdagen kunde jo blot gaae ind paa det Nødvendigste af de Bevillinger, som ikke kunne nægtes til Regjeringens Førelse, og kunde saa siden disponere over de øvrige Summer i Statskassen til hvilket som helst Foretagender; men derved blev den jo en fuldkommen executiv Magt. Derved kom man til den samme Ordning, som man har under en absolut Regjering, der baade udøver den executive Magt og tillige har Bevillingsmyndighed i Finantsforvaltningen; men, naar den ene Deel af den lovgivende Magt tillige bliver den executive Magt, er det ikke muligt at føre nogen Regjering. Jeg har ved en anden Leilighed meget alvorligt protesteret imod det samme Princip, som kom frem under en anden Sag. Dengang stod jeg ene imod 99 og dog gik den Anskuelse igjennem, som jeg forsøgte. Jeg haaber ogsaa, at Rigsdagen ved denne Leilighed vil sige Nei, og isald den ikke gjør det, saa har Regjeringen altid den Udvei, at den kan sige „Nei“ til hele Loven og lade den komme ud som provisorisk. Dette maa efter min Forme-